DECANVS
ORDINIS MEDICI
IN ACADEMIA GEORGIA AVGVSTA

GEORGIVS GOTTLOB RICHTER

MEDICINAE DOCTOR
ET PROFESSOR PRIMARIVS

AD

DISPVTATIONEM INAVGVRALEM

CANDIDATI MEDICINAE DIGNISSIMI

IOANNIS HENRICI GROSKVRT

NORDHEIMENSIS

DIE XIII. SEPT. A. O. R. cIↄ Iↄ ccXXXVIII.

LOCO HORISQVE CONSVETIS HABENDAM
OFFICIOSE ET AMANTER INVITAT.

GOTTINGAE
APVD A. VANDENHOECK, ACAD. TYPOGR.

Animum humanum, qui gloria originis ſuae exſultat, deprimere nil magis fortaſſe poteſt, quam id ipſum, quod in oriente homine contingit. Etiamſi vel hebetiores agnoſcant inexplicabile eſſe & nunquam admirandum ſatis diuinae ſapientiae opus, quod in fabrica horum corporum noſtrorum, in viribus animarum noſtrarum elucet, ita vt ſecundum verba ſacri codicis (*) quaſi cum dolore & ſollicitudine elaborati dicamur, nataque exinde inprimis quorundam opinio videatur, etiam in praeſenti labe corruptionum non ita Deum faſtidire homines poſſe, quin ſecundum varias prouidentiae ſuae vias purgatos expiatosque ad vnum omnes in aeterna olim beatitudinis ſede ſecum coniungat; non poſſum tamen, quin naſcentem ex his ſiue ſuperbiam humanam ſiue ſecuritatem totò me animo deteſtari, & vel ſolius naturae toties abortientis imo inter ingentem ſeminum multitudinem vix vnum alterumque euoluentis obtutu contrarium edoceri, & quantilli ſimus in oculis diuinis, ad leuem animi attentionem cognoſcere fatear. Cum ſemina comprehendant in ſe rudimenta, ex quibus noua ſemper naturae progenies fatiſcenti emorientique ſuccedit, eademque ſemina ex arctiſſimo, ſi quid ſenſus iudicant, complexu ſuo (**) iterum noua ſemper incredibili numero depromant, quorum eadem ſit ratio, vaſtiſſimam ſtatim concipimus ſeminum, quibus peculiarem ſuam & elegantiſſimam formam diuinus digitus impreſſit, breui temporis progreſſu vbertatem aeque ac ſtragem. In vno exempli cauſſa pomi ſemine quam non deſtruimus latitantium ibi nouorum ſeminum & integrarum arborum ſe-

(*) Iob. X. 8. ידיך עצבוני a voce עצב.
(**) Laur. Bellini de corde Prop. IV

ſeriem! Quae conſideranti penitius palam fit, inter myriades ſeminum vix vni eam ſortem contingere, vt extricatis partibus vitam ſuam ſiue vegetabilem ſiue animalem ordiatur. De ſemine humano vt hic vnice concludam, nolim me in lites illas ſatis noſtro aeuo agitatas immittere, an in ouulis feminarum etiam non impraegnatis totus ratione partium ſuarum homo perfecte delineatus effictusque lateat? an illa ipſa lineamenta in ſeminis virilis animalculis, quorum vnum & ceteris felicius ouuli impraegnandi cicatriculam ſubeat, eadem ſint quaerenda? imo num in alterutro totum iam exiſtat, quod ſenſim euoluitur, fabricae artificium, an noua poſtea indigeat formantis naturae ſubſidio? Sufficit ineffabilem naturae & plane immenſam ſeminum, quae certe primordia vitae humanae comprehendunt, apparere prodigentiam, ſiue multa alia expendam, ſiue inprimis viros feminasque vana plerumque & ſterili imo nunquam ſine diſpendio foecunda libidine aeſtuantes. In quam rem ſigillatim deſcendere & imis eam ingerere animis nimis facile & promtum eſſet. Quorſum, iam inquies, illa ſeminum, quae ſine vſu intercidunt, mirabilis copia? Quaſi vero tot opera naturae intra ſuos veluti latebras abſcondita minus pateant diuino oculo, aut non ſint aeque ac reliqua, quae in conſpectu noſtro verſantur, eximium potentiae & ſapientiae diuinae ſpeculum? aut quaſi patere illa omnia humano etiam oculo, & inſtar ceterorum ad ſimiles maturitatis terminos peruenire debeant, ne fruſtra nobis videantur condita? An numeros Deum curare, & qui tot legionibus nouas addere momentaneo voluntatis ſuae inſtinctu poteſt, ſuis vero plerasque tenebris ſepultas manere mauult, vnius alteriusque hominis abs ſe conditi iacturam metuere, & vt impediat, quaſi ſuae gloriae cauſ-

ſa

ſa laborare exiſtimemus? Quid quod eam ob rem in notitiam pereuntium tot ſeminum, ſi pereant quidem, admitti videamur, vt quae ſors ex mera libertate gratiae diuinae inter res fere infinitas paucisſimis contigit, a proximo illo ad vitam gradu tranſire ad vitam ipſam, nos admoneat, quanti exercitus particula ſimus, & quam carere Deus omnibus posſit nos eo nunquam, venerabundi intelligamus, adeoque partim in contemtum noſtri partim ad penitiorem diuini beneficii a tam vaſto numero nos ſegregantis intellectum deducamur. Si ea via excidimus, quae Deum nobis ſeruat propitium, quam longe praegnantior ratio eſt ac in illis immaturis ſeminibus, vt ab eo reiiciamur. Si ea inquam, quibus primam, vt ita dicam, gratiae ſuae manum admouit Deus, ſuis velut inuoluta corticibus manere & ſine culpa ſua pereuntium habere ſpeciem voluit, quando certius ab iis,quae repugnant & nihil tot beneficiis emolliuntur, liberaliorem longe, quam adhibuit, retrahet manum? Igitur ne parua illa manus, quae ex primis rudimentis ad vitam vocata eſt, diuino olim luſtrante oculo in longe anguſtiorem rurſus numerum contrahatur, merito metuendum eſt, & vtrique cauendi ſcopuli, ne vel otioſam circa nos diuini amoris curam cum Epicureis iudicemus, vel e contrario ita occupatam, ita ſcopo ſeruandi hominis vnice intentam, vt omnibus erroribus medelam, errantibus ſalutem paratam habeat. Alterum ſpem noſtram erigit, alterum nimis ſurgentem inter peccata ipſa ſecuram tumidamque reddit. Atque haec, vt ab initio dixi, conſideratio ſuppeditat naturae, quae ea non ſolum, quae in ſinu ſuo comprehendit, raro partu excludit, verum quoque excluſa ſub primum ſaepe ortum rurſus exſtinguit, & primo in vitam ingresſu nouis

innumerisque periculis exponit. Adeo nihil in re creata est, quod merito ſuo ad nouam eniti maioremque conditoris ſui gratiam poſſit, vel ſi per nutum diuinae clementiae admittatur, quod non ad omne progreſſus ſui momentum trepidare, rebellem ſuam deteſtari naturam, & a praeſcripto deflectens eo maiores poenas, quo inſignioris beneficii ſpem accepit, vereri oporteat. Occaſionem dedit haec praefanti materia de abortu altius ex cauſſis ſuis deriuata ponderataque

Clariſſimi Medicinae Candidati

IOANNIS HENRICI GROSKVRT,

quam is publico examini ſubiicere, & honoribus medicis, quos ambit, etiam in hac palaeſtra dignus reperiri cupit. In eius, vt moris Academici eſt, recenſendo vitae curriculo, quod meliorem de ſtudiis eius exſpectationem confirmet, paucis verſabimur. Parentes ille intemeratae famae colit *Michaelem Chriſtophorum Groskurt*, pharmacopolam Nordheimenſem, & *Chriſtinam Iulianam Albertinam Mackenſen.* His tam honeſtis parentibus vitam debere noſter poſt Deum coepit Nordheimii anno ſeculi huius decimo tertio, menſis Martii die vigeſimo ſexto. Simulac aetas eius maioris culturae capax fuit, priuatae inſtitutionis occaſio per curam ſollicitorum parentum ipſi non defuit. Et cum mox patria ſchola ampliores profectus promitteret, haud incelebres in ea docendi facultate viros per annos aliquot audiuit, & iunior quidem Cantores *Sommerum* & *Hahnium*, adultior Conrectores *Lindemannum* & *Henſenium.* Haud fefellit eruditos hos viros ingenium Groskurtii noſtri, vti nec hunc docta illorum ſolidaque inſtitutio, vtrosque iuſta induſtria coniunxit, ſine qua nec illi ingenium nec his do-

ctri-

ctrina laudi esse potuit. Vti vero vix quidpiam est in puerorum animis eximium, quod in parentum exemplis non ante eorum oculos versatur, ita statim noster pharmaciae praecipuam studiorum suorum partem deberi ratus est. Hanuoueram proinde consensu ac iussu parentis ingressus, versatissimis in illa arte viris & aulae Regiae & Electoralis pharmacopolis *Iaegero* & deinde *Brandio* in disciplinam per quinquennium se commisit, idque eo successu, vt pater eius vir prudentissimus sic stratam pulchre esse ad medicinam viam iudicaret, adeoque studio huic dicatum filium Ienam mitteret, quae nunquam celebriorum medicorum laborauit inopia. Hic noster anno seculi huius trigesimo tertio a Prorectore Magnifico *Kemmerichio* in cohortem studiosorum receptus philosophicis primum disciplinis, sine quibus rudiori manu reliquae attinguntur, animum praemuniuit, & ea in re operas laudat sibi nauatas partim ab honoratissimo Collega nostro, *Ioanne Andrea Segnero*, qui Ienae tunc temporis scholas philosophicas aperuerat, partim a viro clarissimo *Hertzogio*. Ad ipsam cum mox accederet medicinam, excellentissimos Viros *Wedelium*, *Teichmeyerum*, *Hilscherum* & *Hambergerum* promtos facilesque inuenit, qui candide, quidquid animum imbuere solida rei medicae cognitione posset, impertirentur. Venit post annos aliquot ad nouae huius & tunc nascentis Academiae incunabula, & occasione vlterius proficiendi, prout tunc ei oblata fuit, vsus est, nec meas etiam, cum leges diaetae publice explicarem, neglexit praelectiones. Quoniam vero ea, quae in arte medendi hausit, ipsa subigere exercitatione & in aegrotantium vsum conferre cupit, idque haud ignorat a legibus nulli indulgeri, cuius non probe explorata sint studia, ideo nuper in animum induxit, litteris ordinem nostrum

ſtrum rogare, vt ad eius conſueta candidatorum examina aditus ipſi pateret. Cum nihil occurreret, quod remorari aſſenſum noſtrum poſſet, factum id eſt ex fide impoſiti nobis muneris, qua teſtari poſſumus, viam ipſi, qua aegris conſulat, collatis honoribus medicis merito aperiendam eſſe. Craſtino igitur die, qui Saturni eſt, ſuam de Abortu diſſertationem ſub praeſidio excellentiſſimi Viri *Io. Andreae Segneri* publice tuebitur, & ſequente die Mercurii in ſolemni panegyri, quae inauguratae Academiae memoriae dicata eſt, Doctoris medici inſignia ex manu mea accipiet. Vtrumque Actum vt perhonorifica ſua praeſentia ornare velint MAGNIFICVS ACADEMIAE PROREСTOR, ILLVSTRISSIMI COMITES, GRAVISSIMI ACADEMIAE PROCERES, HOSPITES omnium ordinum & dignitatum honoratiſſimi, Ciuesque inprimis Academiae generoſiſſimi nobiliſſimique, obſeruanter & humaniſſime rogo. P. P. Gottingae die XII. Sept. A. O. R. CIↃ IↃ CC XXXVIII.

